

Het Evangelie Naar Mattheüs

Bijbelvertaling uit: Weerd, De Verklaring van Mattheüs.

Aflevering 10: Mattheüs 8:23-34 en 9:1-8

Zoals reeds gezegd in aflevering 9, verhaalt Mattheüs in de hoofdstukken 8 en 9 flitsen uit het leven van Jezus, waarin Zijn theologie in praktijk wordt gebracht. Daar gaan we nu mee verder.

Mattheüs 8:23-27 Aardbeving in het Meer van Galilea

Vers 23 ***Nadat Hij aan boord van hun vissersboot gegaan was, volgden Zijn discipelen Hem.***

Vers 24 ***Plotseling ontstond een grote beving in het Meer van Galilea, zodat hun vissersboot door de golven daarvan bedolven werd, echter Jezus was diep in slaap.***

Het is al donker (Mattheüs 8:16) als Jezus met Zijn discipelen aan boord gaat van een vissersboot. De boot is nauwelijks het meer opgevaren of er ontstaat een grote aardbeving (of zeebeving). Dat is een spectaculair gebeuren die grote golven of een verwoestende vloedgolf tot gevolg kan hebben, zoals hier, want de boot wordt door de golven bedolven. Jezus ligt ergens onder het dek in een hut. Hij merkt niets want Hij slaapt gewoon door.

Vers 25 ***Toen Zijn discipelen naar Hem toe gegaan waren, wekten zij Hem door te roepen: Heer, redt ons, wij vergaan!***

Vers 26 ***Hij reageerde en zei: Waarom zijn jullie zo bang, kleingelovigen? Nadat Hij opgestaan was bestrafte Hij de winden en het Meer. Toen ontstond een opvallende stilte.***

Vers 27 ***De mensen nu waren diep onder de indruk en zeiden: Waar komt Hij vandaan dat zelfs de winden en het Meer Hem gehoorzamen?***

Het is natuurlijk schokkend als je een rustig meer opvaart en er plotseling hoge golven ontstaan terwijl het niet stormt. De discipelen raken in paniek en wekken Jezus uit Zijn slaap. Terecht want het schip dreigt te vergaan. Jezus grijpt krachtig in, want ***nadat Hij opgestaan was bestrafte Hij de winden en de zee.***

Toen ontstond een opvallende stilte.

Weer die eenvoud, alsof het allemaal niets voorstelt. Zo groot is de macht die Jezus hier demonstreert. Bij een aardbeving hoor je een zwaar gedreun. In dit geval – bij een zeebeving – wellicht niet, maar er ontstonden wel hoge golven en die zullen de wind aangewakkerd hebben. – De golven bedaren, de wind gaat liggen en het wordt doodstil.

Waar komt Hij vandaan? Niet ‘wie is Hij?’ zoals men vaak vertaalt. Op de wal vragen mensen zich dit af. De vraag stellen is hem beantwoorden luidt het gezegde. Dat is hier ook zo, want met deze vraag wordt Jezus als een van ‘God gezondene’ gezien zoals eens Elia, de grote profeet en als wonderdoener. Het ***waar?*** is een uiting van ontzag en duidt er indirect op dat deze mensen een Goddelijke oorsprong vermoeden.

Mattheüs 8:28-34 Genezing van Twee Bezetenen

Inleiding

De ontmoeting met de twee bezeten mannen is een uitzonderlijke gebeurtenis. Zo werpen we een blik in een onzichtbare wereld – de geesteswereld. Daar verblijven goede en kwade machten. De kwade noemen we demonen en die kunnen bezitnemen van mensen. Niet als een overval. Daartegen is de mens beschermd. Wel als een mens zelf de deur naar Satan (die hun gebieder is) openzet. Wij zijn heden nauwelijks in staat om krankzinnigheid te scheiden van bezetenheid en dat was in de tijd van Jezus ook zo. In geval een

krankzinnige gewelddadig werd, beschouwde men die als ‘bezeten door demonen’ en die mensen werden evenals melaatsen verstoten.

Vormen van Bezetenheid

Er bestaan verschillende vormen van bezetenheid. We bespreken er drie.

1. Overgeleverd aan Satan – Dat gebeurt als iemand zich bewust verbindt met Satan of satanisme bedrijft. In geval deze persoon een belangrijke positie inneemt kan Satan hem een zekere macht geven. Voorbeelden zijn: Hitler, Stalin en Napoleon die zich ‘gestuurd voelden’ door een hogere macht, zoals vooral Hitler en Napoleon getuigden. Napoleon zei bijvoorbeeld na zijn nederlaag: Mijn genius heeft mij verlaten.

2. Demonische of Occulte Belasting – Dat is een toestand waarin het pure kwaad een mens beïnvloed, maar het is geen ‘bezetenheid’. Een voorbeeld vinden we in Lukas 13:11-13. Occulte belasting ontstaat als de persoon in contact komt met de geesteswereld, bijvoorbeeld via een waarzegger of via een medium. Het is dus een vorm van besmetting die wanorde in het eigen lichaam en in de relatiesfeer tot gevolg heeft. De gevolgen zijn vaak tweespalt in de familie die generaties lang kan aanhouden en onverklaarbare ziekten.

3. Bezeten Door een Demon of Demonen – Soms nemen demonen bezit van mensen. Als dat er één is, heeft deze een zekere doelstelling. Zijn het er meerdere (als in Mattheüs 12:45) dan is geen sprake meer van iets intelligents, maar slechts van redeloosheid, woestheid en zelfdestructie. Exorcisme (duiveluitdrijving) is

een beroep dat vroeger algemeen voorkwam en door geestelijken werd uitgeoefend. Echter dat ontspoorde vaak. Onder protestanten heet het: bevrijdingspastoraat. Heden doen we er lacherig over; onterecht. Want niet alle krankzinnigheid is een ziekte. Helaas heeft het christendom de kennis daarover verloren.

Vers 28a ***Toen Hij aan de overkant van het Meer was aangekomen, in het land van de Gergesenen, kwamen twee door demonen bezeten uit de tombes van de begraafplaats,***

Jezus en Zijn discipelen varen naar de over zijde van het meer, naar Gerasa. Dat lag aan zuidoostkust van het Meer van Galilea, wat verderop het grotere Gadara. Dat gebied werd voornamelijk door niet-Joden bewoond – heidenen. Dat wordt bevestigd door de kudde varkens – Joden houden geen varkens, omdat het onreine dieren zijn. Daar aangekomen zal Jezus met Zijn discipelen omhoog, landinwaarts gelopen zijn. In de buurt van een begraafplaats komen plotseling twee bezeten hun tegemoet.

Vers 28b ***die zich zo agressief gedroegen dat niemand over de weg daarlangs durfde te gaan.***

De twee bezeten hebben een kwalijke reputatie van gewelddadigheid. Zo erg zelfs dat de weg naar de begraafplaats gemeden werd. Kennelijk werd de begraafplaats daarom niet meer gebruikt. Door demonen bezeten mensen werden over het algemeen met rust gelaten onder de heidenvolken, omdat men hen ‘door de goden aangeraakt’ vond. Dat verklaart waarom ze niet verdreven werden of gedood.

Vers 29 ***Plotseling schreeuwden zij het volgende: Wat is er tussen ons en U, Jezus, Zoon van de hoge God? Bent U hier voortijdig gekomen om ons te kwellen?***

Dit is een bijzonder vers dat een vergaande betekenis heeft. De demonen die de twee mannen beheersen en door hen kunnen spreken, herkennen Jezus als de Christus. Demonen zijn ‘geestwezens’ die in mensen kunnen varen. En geestwezens ‘zien’ de geest van andere wezens dus ook van mensen. Zagen zij zo de hoge staat van Jezus Christus? Proefden zij zo Zijn Goddelijke macht? Waarschijnlijk is dat het geval en die maakt hen angstig.

Indirect zeggen de demonen dat zij beseffen dat de grote dag van het oordeel er eens komt, waarop zij door de hoge God veroordeeld zullen worden tot de poel van vuur en zwavel, zoals Openbaring 20:10 getuigt. Echter zij menen dat die oordeelsdag nog niet is aangebroken en dat is natuurlijk juist. Dus veronderstellen zij dat Jezus **voortijdig is aangekomen** om hen **te kwellen**. Kortom de demonen zeggen: Het is onze tijd nog niet! En Jezus bevestigt dat door Zijn daden (vers 30-32).

Vers 30 ***Nu werd een eind verderop een grote kudde varkens gehoord.***

Vers 31 ***De demonen nu smeeften Hem met de woorden: Als U ons uitdrijft stuur ons dan in die varkens van de kudde.***

Vers 32 ***Daarop beval Hij hun: Ga daarheen! Zij hebben toen de twee mannen verlaten en gingen over in de varkens van de kudde. En zie, plotseling stormde heel die kudde varkens de steile oever af het Meer in en zij stierven in het water.***

Ongebonden demonen (die nog geen taak of gastheer hebben) zijn het gevaarlijkst, want zij zullen onmiddellijk een mens zoeken die ontvankelijk is; zich dus openstelt voor het kwaad. Zij vrezen dat Jezus hen naar een gesloten afdeling van de onderwereld (in de Bijbel Sheol geheten) zal sturen; Abyssus heet die gevangenis. Daarom smeken ze Hem: ***Als U ons uitdrijft stuur ons dan in die varkens van de kudde*** die verderop gehoed werd (vers 30). ***Daarop beval Jezus hun: Ga daarheen!*** De demonen verlaten vervolgens de twee mannen en varen in de varkens.

Het lijkt erop dat de demonen vals spel spelen. Want onmiddellijk nadat ze in de varkens zijn gevaren, dwingen ze de kudde varkens om zich in de afgrond te storten, in het Meer van Galilea en daar sterven zij. Geldt dat ook de demonen, zoals sommigen verklaren? Neen, demonen gaan niet zo gemakkelijk dood. Dat kan alleen door het verterend vuur van de hoge God, zoals Openbaring 20:10 getuigt. De varkens sterven en daarmee zijn de demonen ongebonden geworden, dus vrij om te gaan en staan waar ze willen. Jezus grijpt echter niet in, want Zijn tijd is nog niet gekomen. Satan is nog steeds de overste van deze wereld, zoals Johannes 12:31; 14:30 en 16:11 getuigen.

Vers 33 ***Echter de herders sloegen op de vlucht. Toen zij in de stad gekomen waren, hebben zij alles verteld, ook wat er met de bezetenen gebeurd was.***

Vers 34 ***En zie toch! De gehele stad liep uit de Heer Jezus tegemoet. Toen men bij Hem aankwam, hebben zij er heftig op aangedrongen dat Hij uit hun gebied zou vertrekken.***

Het verslag over de genezing van de twee bezetenen krijgt helaas een triest einde. De inwoners van de naburige stad – de eigenaars van de kudde varkens – zijn niet blij dat de twee bezetenen genezen zijn. Zij zijn woedend over het verlies van de grote kudde varkens. De ***gehele stad*** loopt uit en posteert zich dreigend voor Jezus en Zijn discipelen die daarop in hun vissersboot stappen en terugkeren naar Kafarnaüm (Mattheüs 9:1).

Inleiding op Mattheüs 9

Oplopende Spanningen

In Mattheüs 9 zien we de eerste tekenen van vijandschap ontstaan tussen Jezus enerzijds en de Farizeeën, Sadduceeën en Schriftgeleerden anderzijds. Dat was niet vanzelfsprekend. Jezus was als rabbi immers door Schriftgeleerden opgeleid en dus ‘één van hen’. Van die beroepsgroep werd je niet zomaar uitgestoten. Integendeel, het ‘elitair zijn’ werd gekoesterd en beschermd, ondanks meningsverschillen. Waarom ontstond die vijandschap **nu** dan wel? Om twee redenen:

1. Omdat Jezus hen onder de felle schijnwerper van de Wet Gods zet! Farizeeën en Schriftgeleerden worden door Jezus ontmaskerd als wetverachters en schijnengelovigen (Mattheüs 23).
 2. Jezus profileert zich in toenemende mate als de Zoon van God. En toont dat door mensen zonde te vergeven. Dat was – zo vonden zij – een Goddelijk privilege en een mens niet toegestaan.
-

Mattheüs 9:1-8 De Genezing van een Verlamde

Vers 1 ***Nadat Jezus in hun vissersboot was gestapt, voer die naar de overkant. Hij kwam aan land in Zijn eigen stad.***

Jezus en Zijn discipelen keren per boot terug naar Kafarnaüm (waar Hij woonde) en verbleef enige dagen in zijn huis (Markus 2:1). Dat werd bekend, waardoor de mensen toestroomden om Hem te zien en te horen.

Vers 2 ***En zie! men bracht Hem een verlamde die op een bed lag. Toen de Heer Jezus hun groot geloof zag, richtte Hij zich tot de verlamde en zei: Houd moed Mijn kind, al uw zonden zijn u vergeven.***

Uit Markus 2:4 en Lukas 5:19 weten we dat de verlamde via een opening in het platte dak neergelaten werd voor de voeten van Jezus. Het is opmerkelijk is dat Jezus niet over de handicap van de verlamde spreekt, maar over zijn zonden. Het suggereert op het eerste gezicht dat de verlamming uit een bepaalde zonde was ontstaan – als straf van God (zo wordt het vaak uitgelegd). Want de leer van Schriftgeleerden en Farizeeën zocht de oorzaak van rampspoed primair bij zondige daden van de getroffene of bij zijn ouders. Toch is die verklaring onwaarschijnlijk, omdat Jezus Zelf die denkwijze afwijst.

Wat Gebeurt Hier Dan?

Vergeving van zonden is een ‘innerlijke heling’. Er gebeurt dus iets met de verlamde – hij wordt geestelijk ‘geheeld’ – en het is uitgesloten dat hij daar niets van merkt. De Geest van Jezus komt over de verlamde. Zien we hier een voorafschaduw van het Lichaam van Christus – de Gemeente – een geestelijke bundeling van gelovigen? Jazeker! Het geloof in Christus maakt ons namelijk één met Jezus Christus en dat gebeurt hier.

Het Kindschap Gods

Aan voorgaande veronderstelling kleeft een belangrijk bezwaar. Jezus is nog niet gestorven – ‘Het is volbracht’ heeft nog niet geklonken. Toch vergeeft Jezus hier de zonde van de verlamde en noemt Hij hem: **Mijn kind**. Dat kindschap legt Paulus uit in 1 Efeziërs 1:4-6 (NVB21):

⁴ *In Christus immers heeft God, voordat de wereld gegrondvest werd, ons uitgekozen om heilig en zuiver voor Hem te staan, en vol liefde*

⁵ *heeft Hij ons naar zijn wil en verlangen voorbestemd om door Jezus Christus zijn kinderen te worden (= kinderen van God),*

⁶ *tot eer van de grootheid van Gods genade, ons geschonken in zijn geliefde Zoon.*

Dat *heilig en zuiver* duidt op iemand waarvan de zonden vergeven zijn. Johannes 1:12 (NBV21) vult aan: *Wie Hem (Jezus Christus) wel ontvingen en in zijn naam geloven, heeft Hij het voorrecht gegeven om kinderen van God te worden.*

Vermoedelijk moeten we het zo zien dat de Zaligheid (na ons aardse leven) pas toegankelijk is geworden toen Jezus alles volbracht had. De macht van Jezus om zonden te vergeven daarvoor is dus een aardse en **eenmalige toezegging**. De verlamde is niet vrijgesteld van toekomstige zonden.

Tijdelijke en Duurzame Heiliging

Toetreden tot het Lichaam van Christus – de Gemeente – is geen vrijblijvende handeling. Het verbindt een Christen met Zijn Heer. Dat is een Duurzame Heiliging¹⁾ die ook vergeving van toekomstige zonden omvat, hoe vreemd dat ook klinkt²⁾. Het is dan ook geen band die naar believen verbroken kan worden. Hebreeë 6:4-6 doet daarover een bindende uitspraak:

⁴ *Want wie ooit door het licht beschenen is, geproefd heeft van de hemelse gave en deel gekregen heeft aan de heilige Geest,*

⁵ *wie het weldadig woord van God en de kracht van de komende wereld ervaren heeft*

⁶ *en vervolgens afvallig is geworden, **kan onmogelijk een tweede maal worden bekeerd***³⁾, *omdat zo iemand voor zichzelf de Zoon van God opnieuw kruisigt en aan bespotting blootstelt.*

¹⁾ Die Heiliging is een vervuld zijn met de waarheid van God in Jezus Christus (Johannes 17:17), waardoor we van de wereld ‘afgezonderd worden’ (Johannes 15:19 en 17:14-16).

²⁾ De gelovige ervaart aandrang om kwaad te bestrijden en te vermijden. Onvermogen om volmaakt te zijn is dus geen blijvende smet, maar een handicap die bij het ouder worden zwaarder op ons drukt (Romeinen 7:13-25).

³⁾ Iemand die Christus heeft leren kennen en liefhebben, maar toch met Hem breekt, gaat dus verloren.

De Heilige Geest is op dit tijdstip nog niet op aarde uitgestort, dus is Hebreeë 6 hier niet van toepassing³⁾. Er is geen sprake van Duurzame Heiliging, maar van Tijdelijke Heiliging van de verlamde. In feite gebruikt Jezus hier Zijn Goddelijke macht door in Naam van Zijn Vader de verlamde alle zonden te vergeven⁴⁾. Een mens zonder zonde – ook al is dat tijdelijk – is wel per definitie een ‘kind van God’. Dat speelt ook hier, want Jezus spreekt de verlamde daarom aan met **Mijn kind** (= het kindschap Gods). Er gebeurde dus wat met de verlamde en **dat heeft hij beslist ervaren!**

Het kindschap Gods betekent dat God ons niet meer in onze vergankelijke staat ziet, maar een gelovige als ‘onderdeel’ van het Lichaam van Christus beschouwt. De hoge God kijkt als het ware als door de ‘bril van Christus’ de voormalige zondaar aan – een andere werkelijkheid.

- ³⁾ Kenmerk van de Heilige Geest is dat we Die ‘ontvangen’; Hij gaat in ons wonen. Neemt die Geest ons dan over? Neen, het is een innerlijke stimulans (een kracht Gods) die we kunnen omarmen of bedroeven (Efeziërs 4:25-32).
- ⁴⁾ Puur bezien vanuit de Thora (de Wet) maakt Jezus gebruik van Zijn eerstgeboorterecht, namelijk dat Hij voor Zijn Vader (God) mag optreden.

Heiliging door Vergeving van Zonden 1

Jezus vergeeft de verlamde zijn zonde. Die daad wordt in veel verklaringen gewoonlijk onderschikt gemaakt aan de genezing van de verlamde. Onterecht, het is andersom. De genezing is een ‘bijkomend effect’. **De vergeving van zonde is hier het grote wonder.**

De Verlamde ‘Proefde’ de Zaligheid

Was de verlamde teleurgesteld toen Jezus zijn zonden vergaf, maar zijn verlamming niet genas? – Zijn genezing kwam pas later, maar dat kon de verlamde op dat moment niet weten. Toch blijkt **nergens enige teleurstelling** uit. Er moet hem dus iets bijzonders overkomen zijn dat het grote verlangen naar genezing overschaduwde. Dat is de vergeving van zijn zonden!

Het is dus zeker dat de vergiffenis van zonden een groot innerlijk effect op de verlamde had – zo ervoer hij voor een kort moment **een voorsmaak van de komende Zaligheid**. Een moment van zondeloosheid en **dat is nogal wat**. Dat plaatst hem in geestelijke zin terug in de Hof van Eden! De vreugde over dat innerlijk contact met Jezus was hem genoeg! Zijn verlamming bijzaak!

Vers 3 ***De aanwezige Schriftgeleerden reageerden ieder voor zich met groot misbaar: Die man lastert God!*** Dit is de eerste keer dat Schriftgeleerden zich openlijk tegen Jezus keren. Op zich lijkt dat niet ten onrechte. Want de algemene mening was dat alleen de hoge God Zelf in staat is een mens zijn zonden te vergeven. Voor Farizeeën en Schriftgeleerden stond hier een Rabbi met Semikah, een groot Thorageleerde, maar die was **niet gerechtigd** om Zich Goddelijke kwalificaties aan te meten. *Geen andere profeet, apostel of priester had dit ooit met Gods toestemming gedaan, zelfs Petrus niet* (Handelingen 8:22).

Jezus Handelt volgens de Wet

Jezus Christus maakt gebruik van de Mozaïsche Wet. Een eerstgeboren zoon mocht volgens die Wet voor zijn vader optreden en dat is wat Jezus doet. Dus claimt Hij zo dat God Zijn Vader is en dat Hij als Zoon van God **wel gerechtigd is** zonden te vergeven. De Farizeeën wijzen dat categorisch af, omdat zij de Goddelijkheid van Jezus niet willen aanvaarden. Vanuit de theologie van de Farizeeën en Schriftgeleerden stond hier een mens gruwelijke Godslastering te bedrijven en daarmee is de eerste stap op het pad naar vijandschap jegens Jezus gezet.

Vers 4 ***Toen de Heer Jezus al hun misbaar opmerkte, richtte Hij Zich tot hen en zei: Wilt u beslist kwaad beramen in uw harten?***

In de Joodse cultuur is luid weeklagen een normale wijze om verdriet of ongenoegen kenbaar te maken. Dat misbaar richtte zich op de uitspraak van Jezus Christus in vers 2: ***Houd moed Mijn kind, al uw zonden zijn u vergeven***. De omstanders werden dus met een unaniem protest van de schriftgeleerden geconfronteerd. Maakte dat indruk op Jezus? Neen! Jezus reageert wat onderkoeld met een verrassend commentaar op de luid geuite kreten van afkeuring. Hij ontzenuwt de beschuldiging niet, maar beticht de Schriftgeleerden van ***kwaad beramen***. Dat woord werd ook gebruikt om een conditie van ernstig ziek-zijn te omschrijven. In feite zegt Jezus dus: Zijn jullie soms ziek in je hoofd? Want Zijn Goddelijke macht heeft Jezus door middel van de vele wonderen die Hij verricht had, dan al ruimschoots aangetoond. Bovendien kenden de Schriftgeleerden de profeten die over Hem geprofeteerd hebben. Ze dienden beter te weten! Hier regeert de dogmatiek dus over de waarheid en dat komt ook heden nog dikwijls voor,

Vers 5 ***Wat dunkt u is gemakkelijker: te zeggen: ‘Al uw zonden zijn vergeven’ of ‘Sta op en wandel’?*** Jezus reageert alert op het luide misbaar van de Schriftgeleerden. Op hun denkwijze van: Als Jezus zou zeggen: Sta op en wandel, dan kon iedereen Hem controleren. Een uitspraak als: Al uw zonde zijn vergeven, zijn voor de Schriftgeleerden slechts loze woorden – oncontroleerbaar en tevens Godslastering in hun ogen. Hun luide misbaar zal zeker z’n effect gehad hebben op de vele toeschouwers. Door nu een

tweede wonder te verrichten (de vergeving van zonden – hét grote wonder!), zet Jezus de Schriftgeleerden publiekelijk schaakmat.

Vers 6 ***Echter opdat u zult beseffen dat de hoge Zoon des Mensen macht heeft op de gehele aarde om zonden te vergeven, sprak Jezus toen tot de verlamde: Sta maar op, neem dan je bed op en ga heen naar je eigen huis.***

Waarom de toevoeging **hoge** aan **Zoon des Mensen**? Omdat ieder mens een zoon des mensen is. Niet alleen in de betekenis ‘afstammeling van’. Ieder mens heeft de opdracht een ware zoon des mensen te zijn, dat is: volgens de geboden van de hoge God te leven. Dat lukte er maar één – **de hoge Zoon des Mensen**, Jezus Christus. Deze uitdrukking, waarmee Jezus Zich profileert als de tweede Adam en Zijn claim **macht** te hebben **op de gehele aarde om zonden te vergeven**, verergert in de ogen van schriftgeleerden de Godslastering van vers 2-3 in hoge mate. Jezus verwijst hier tevens naar Daniël 7:13-14 (HSV) en dat hebben de Schriftgeleerden heel goed begrepen. Daar staat:

¹³ *Ik keek toe in de nachtvisioenen, en zie, er kwam met de wolken van de hemel Iemand als een Mensenzoon (Jezus Christus). Hij kwam tot de Oude van dagen (Beter: Hij die de tijdperken verduurt = God) en men deed Hem voor Zijn aangezicht naderbij komen.*

¹⁴ *Hem werd gegeven heerschappij, eer en koningschap, en alle volken, natiën en talen moesten Hem vereren. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die Hem niet ontnomen zal worden, en Zijn koningschap zal niet te gronde gaan.*

De Schriftgeleerden kenden deze profetie en die bevestigt vers 6a. Die claim zal door de Schriftgeleerden als Godslastering zijn gezien. De genezing van de verlamde is een anticlimax. Er volgt geen stroom van woorden van macht of geen rommelende donder. Jezus keert Zich tot de verlamde en spreekt hem vriendelijk toe: *Sta maar op en neem dan je bed mee. Ga maar naar huis. Zo gewontjes... zo effectief...!*

Heiliging door Vergeving van Zonden 2

Met de genezing van de verlamde man bewijst Jezus Christus Zijn Goddelijke missie en macht (vers 6a). Dat is een andere drijfveer dan de behoefte de verlamde te genezen die verder geen stem heeft in dit verhaal. Zijn lichamelijke nood komt zelfs niet ter sprake. Toch richt men zich in de meeste verklaringen exclusief op de lichamelijke genezing van de verlamde. Geeft Jezus niet aan dat ons zielenheil daar ver bovenuit gaat? De lichamelijke genezing was bijzaak!

Vers 7 ***Toen bleek dat hij kon opstaan, vertrok hij naar zijn eigen huis.***

De verlamde ontvangt plotseling kracht en wordt genezen – zijn benen werken weer! Toch zegt hij niets, maar staat in de volheid van zijn geloof op en gaat naar huis. Toont juist die ‘anticlimax’ niet de stille innerlijke vreugde van wat hem overkwam? Zijn hart was ‘vol’ en er was geen plaats voor andere zaken.

De verlamde toont geen dankbaarheid noch grote vreugde. Dat is wel een doordenker. Was de innerlijke vreugde en rust de oorzaak? Hij was immers geheiligd omdat Jezus zijn zonden vergeven had en innerlijk ‘afgestemd op Jezus’. Proefde hij even iets van de komende Zaligheid?

De persoonlijke ervaring van de verlamde behoefde geen uiterlijk vertoon; de man is al ‘van Jezus’ en de omstanders doen er voor hem niet meer toe. Die verbleken bij het overweldigende innerlijke licht van de Verlosser dat de verlamde ervaart – inderdaad: *Een licht zo groot zo schoon, gedaald van ’s hemels troon* (Lofzang van Simeon, berijmd).

Vers 8 ***Echter alle mensen die dat gezien hadden, waren diep onder de indruk en verheerlijkten de hoge God Die een dergelijke bevoegdheid aan iemand uit de mensen gegeven heeft.***

Het woord **echter** staat in tegenstelling tot het misbaar van de Schriftgeleerden (Vers 3). De omstanders stemmen na de spectaculaire genezing niet met hun beschuldiging in – Godslastering. Integendeel, ze erkennen de Goddelijke autoriteit van Jezus en verheerlijken de hoge God, **Die een dergelijke bevoegdheid aan iemand uit de mensen gegeven heeft.**

Dit is een uittreksel van de Verklaring van Mattheüs door Gert A. van de Weerd. Daar wordt de grondtekst diepgaand verantwoord.

